

Vojna na morju.

Podmorska vojska.

K.-B. Berlin, 14. junija. Naši podmorski čolni so zopet potopili 20.000 ton.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Potopljen pomožni parnik.

London, 14. junija. Oborožen angleški pomožni parnik vojne mornarice je bil 5. junija torpediran in se potopil. Pogreša se 7 mož.

Uničenje 3 parnikov v Oceanu.

K.-B. Berlin, 15. junija. Neki naš podmorski čoln, kateremu poveljuje kapitanski poročnik Remy (Walter), je zopet uničil na Atlantskem oceanu tri parnike, ki so skupno obsegali 28.000 ton, med njimi s štirimi 15,2 cm topovi oboroženi transportni parnik čet „Predsednik Lincoln“ (16.168 ton). Vojaška posadka na „Predsedniku Lincoln“ je štela 40 častnikov in približno 650 pomorščakov. Na krovu je bilo tudi 20 častnikov in vojakov, ki so se vračali v Ameriko. Večina posadke je najbrž utonila.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Peter Rosegger.

Slika kaže nam štajerskega pesnika, Peter Rosegger, ki je nevarno zbolel.

Peter Rosegger.

Pred kratkim še le dobil je od presv. cesarja veliki križ Franz-Jozefega reda.

Politični utrinki.

Velezidajalski Jugoslovani so sovražniki domovine, katero hočejo razkosati,

Jugoslovenska gonja pomenja tudi nevarnost za slovenski narod in jezik, ki bi med Hrvaštvom in Srbstvom do cela izginita.

Glede podpisovanja 8. vojnega posojila se nam je naznanilo, da se baje klatijo brezvestni jugoslovanski hujskači po deželi in vplivajo na kmetsko ljudstvo, naj ne podpisuje vojnega posojila. Poženite take falote in velezidajalske agente čez prag in naznanite jih nemudoma, da se njim peruti malo ostrizejo.

Občina Police proti izdajalcem. Občinski odbor v Policeah (okraj Gornja-Radgona) je odločno protestiral proti nakanam jugoslovanskih izdajalcev, ki nameravajo lepo našo deželo, Štajersko, razkosati in en del priklopiti takozvanemu „jugoslovanskemu kraljestvu“, ki še niti ne obstoji. Občinski sklep se glasi: „Mi slovenski Štajerci hočemo ostati, kar so bili naši stariši in pradedi, biti hočemo avstrijski Štajerci. Tudi našim potomcem in otrokom hočemo pridobljeno hraniti in tudi oni naj še po sto in stoletju

čutijo in veselijo kot pravi, pristni avstrijski Štajerci. S slovanskimi hujskači nočemo ničesar imeti, še manj pa se zavzemamo za kako „jugoslovansko kraljevino.“ Za nas obstoji le složna neraztrgana štajerska dežela, ki se razprostira od alpskih gorah do Save in to deželo smo pripravljene braniti do zadnjega.“ Posnemajte to zavedno obščino! Police šteje med 721 prebivalci le 14 Nemcev! Uplivajte na občinski odbor, da naj se javno glasuje, kdo hoče deželo in domovino „Jugoslovanom“ izdati in videlo se bo, da bojo „majniški deklaracijski podpisni“ se izkazali za goli „švindeli.“

O naši avdienci pri presvitem cesarju piše svetovno znani nemški list „Münchener Neueste Nachrichten“ med drugim tudi, da je ta avdienca posebno radi tega velike pomembnosti, ker so se je udeležili domovini zvesti Slovenci, ki niso za razkosenje naših dežel in za ustanovitev takozvanega jugoslovanskega kraljestva. S tem, da jih je presviti cesar sprejel in da je krona njih zvestobo napram domovini zahvalno omenila, postalo je stališče dr. Korošca in vseh drugih voditeljev majniške jugoslovanske deklaracije zelo resno. Njih politika se je odločno kot nevzdržljiva z ozirom na cesarstvo in kronovine označila. To je posebno zato pomembno, ker so jugoslovanski voditelji vedeli hinavsko vedno na poslušalce napraviti utis, kakor da bi njih stremljenje celo na Najvišjem mestu bilo ugodno. S tem je sedaj enkrat za vselej konec, krona je tej nejasnosti podala jasen izraz. — To mnenje vlada povsod, le naši jugoslovanski voditelji nečesto uvideti, da je konec jugoslovanske sanjarije prišel. Z nadaljnjim hujskanjem ljudstva se ne bo Slovincem koristilo, ampak jim le v ugledu, ki ga imajo dosedaj vsled preminogih zaslug na bojišču, škodovalo. — Otrsi se vendar enkrat ti bogo zapeljano ljudstvo teh pijavk, prebudi iz sanjarij jugoslovanskega kraljestva, odpri oči in naslo boš pravo pot, pot ljubezni do cesarja, domovine in bližnjega, naj si bode ta tudi druge narodnosti!

Prepoved pisanja o jugoslovanskem vprašanju. Iz Zagreba se poroča, da je hrvatskemu časopisju prepovedano pisati o jugoslovanskem vprašanju. — Čas bi bil tudi pri nas, da se tej nevarni gonji enkrat pokaže gospoda.

Škof zoper politično agitacijo in hujskarijo duhovnikov. Praški nadškof grof Huyn je pisal vsem cerkvenim pooblastim škofje, da se mu naznanijo vsi duhovniki, o katerih je znano, da se udeležijo narodne agitacija in hujskarije. S tem sledil je prvaški škof celovškega, ki je tudi obsojal, da se duhovščina peča z politiko, posebno s jugoslovansko hujskarijo, ki ne stremi na drugo, kakor razbiti našo milo nam domovino. V severu, kakor na jugu vidimo isto velezidajalsko stremljenje! Dva škofa sta to uvidla in svojo dolžnost saj v toliko storila, da sta posvarila in strogo prepovedala - duhovnikom politiko in hujskarijo. Ali bo to kaj hasnovalo, ne vemo, kajti proti pravim duhovnikom ni treba takega svarila, proti zagriženim, politikujočim farjem, — ki ne zaslužijo častnega imena „duhovnik“ — tudi škof ne bo kaj dosegel. Njim je mednarodna hujskarija in češko-slovaška ali jugoslovanska velezidajalska več kakor predpisi cerkve in vere. Kako umestno bi bilo, če bi tudi naš presviti vladika, škof mariborski svojim duhovnikom enkrat namignil, da je sedaj dovolj hujskarije, sedaj se naj raje enkrat z vso vnetostjo oprimejo svojega svetega poklica. A mi mislimo, da zamanj čakamo, kajti ni drugače misliti, da so farji in jugoslovanski kaplančki že samemu škofu čez glavo zrastle. Ne moremo misliti, da ti farji vedoma ali sporazumno s škofom tako postopajo, kajti ni nam moči misliti, da bi naš prezvišeni vladika bil morebiti tudi sam pristaš jugoslovanske gonje, bil morebiti na tihem tudi boritelj za majniško deklaracijo! Zato pričakujemo, da se naš škof v tem ali onem oziru oglasi, kajti človek naj bo mrzel ali vroč, za mlačnega v tem resnem času ni prostora; prijatelj kakor sovražnik naj bosta odkritosrčna!

Generaloberst pl. Kessel.

Slika nam kaže generalobersta pl. Kessel.

Generaloberst pl. Kessel.

ki je 28. maja 1918 na Nemškem umrl. Bil je najvišji Komandant v Markah.

Tedenski pregled.

Štajerske vesti.

Plakati vojnega albuma pešpolka štev. 87. Te dni so se razbesili po Celju in ostalih mestih in krajih polkovega nadomestnega okraja plakati, ki napovedujejo s podobo besedo izdajo vojnega albuma 87. polka. Kat je delo dunajskega umetnika Rolandaha Strasserja ter vzbuja s svojim krepkim slikanjem naših vojščakov splošno pozornost. Podaja kratko vsebino vojnega albuma, ki bo sporočal v obsežni obliki sodobnikom in potomcem slavne dogodiljave hrabrih pripadnikov 87. polka tekom svetovne vojne. Cena proti predplačilu 30 kron za ljudsko, 40 kron za krasotno izdajo; je čudovito nizko nastavljena, ako pomislimo, da bo vsebovala to krasno spominsko delo v obsegu približno 400 strani kakih 1000 umetniških slik po zanimivih vojnih posnetkih. Priporočljivo je torej za vsakega, ki je v zvezi z spodnjestajerskim domačim polkom, da ne zamudi subskripcijskega roka, ki poteče dne 1. julija 1918 ter si z naročitvijo il pravočasno zagotovi to dostojno in mikavno spominsko knjigo.

Za častnega meščana izvolilo je mesto Slovenska Bistrica gosp. ces. svetnika Verolattja. Iskreno častitamo!

Prijatelj iz bojišča nam piše z dne 9. t. m.: „Tudi mi slovenski fantje se moremo oglasiti v našem ljubem listu „Štajerc“, ki nas prav pridno obiskuje. Prinaša nam vedno mnogo veselja, posebno sedaj, ko se tako junško bori za nas Slovence. Da bi se še mu posrečilo tistim listom gobec zavezati, ki tako proti domovini delujejo! Mi smo se slovenski fantje dovolj junško že borili in še se bomo, dokler še čutimo kapljico v nami. Mnogo pozdravov iz . . . Vam vsem odjemalcem „Štajerca in Štajereu“ pošilja Filip Slanoki (Feldpost 608.) Zgornja Feldpostkarta nas je zelo razveselila in Vam kakor vsem Vašim tovarišim pošiljamo pristrone pozdrave in kričemo „Daj Bog da se vsi po končani vojski veseleš čez častnega miru skoraj doma vidimo!“

Za vdovo in otročiče Linharta pošiljajo se od raznih društev, občin ter prijateljev in somišljenikov pokojnika znatne vsote, jasen dokaz priljubljenosti pokojnika v najširših slojih prebivalstva. „Štajerc“ prevzame tudi rad najmanjši dar za družino pokojnika. Po končanem nabiranju priobčimo natanko imena dobrodelnikov.

V znamenju pomanjkanje mesa. Posestniku Klement v Göttingu pri Grazu ukradli so neznani tatovje iz hleva ponoči komaj teden staro tele.

Iz Ljutomera se poroča, da so občine Veržej in Budiščci imenovala g. Kastner-Pöhr, vodja okrajnega glavarstva v Ljutomeru, za častnega občana.